

ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Άρχιμ. Χρυσοστόμου Μαϊδώνη

Έξετάζοντας τό θέμα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ὡς πρότυπου ἡγέτη θά παρουσιάσουμε στή συνέχεια τίς θέσεις τοῦ Ἁγίου γιά τήν ἐξουσία τή σχέση του μέ τήν ἐξουσία τῆς ἐποχῆς καί περιστατικά μεταξύ τοῦ Ἁγίου καί τῶν πολιτικῶν.

1. Οἱ σχέσεις τοῦ Ἁγίου μέ τούς ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς του

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς πῆρε ἄδεια κατ' ἀρχάς ἀπό τόν Πατριάρχη νά ἔχει δικαίωμα καί τήν εὐλογία νά διδάσκει καί νά κηρύττει καθ' ἅπασα τήν δικαιοδοσία τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου, καί μετά ἔλαβε ἄδεια καί ἀπό τόν Σουλτάνο νά μή τόν ἐμποδίζουν πασαῖδες καί μπέηδες.

Ὅταν πήγαινε σέ ἓνα τόπο ὑπέβαλε τά σεβάσματα του καί στόν τοπικό ἄρχοντα καί στόν Χότζα. *«Συνήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος, ὅπου καί ἄν πήγαινε διά νά διδάξη, νά παίρνη πρῶτον τήν ἄδειαν ἀπό τόν Αρχιερέα τοῦ τόπου ἢ ἀπό τούς ἐπιτρόπους του· ὁμοίως νά στέλλη ἀνθρώπους χριστιανούς νά παίρνουν τήν ἀτήν ἄδειαν καί ἀπό τούς ἐξωτερικούς ἐξουσιαστάς, καί οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως».*

Δημόσια δέν κατηγόρησε, οὔτε καταφέρθηκε κατά τῶν Τούρκων κατακτητῶν. Ἀντίθετα *«προέτρεπε τούς χριστιανούς καί νά φυλάττουν ἀλήθειαν καί ἐμπιστοσύνην πρὸς τούς ἐξουσιαστάς, ὅπου τούς ἔδωκεν ὁ Θεός».*

α. Ἀλῆ-Πασᾶ. Διατηροῦσε καλές σχέσεις μέ τόν Ἀλῆ-πασᾶ, ὁ ὁποῖος τόν σεβόταν. Ἦταν ἔτοιμος ὁ Ἀλῆ-πασᾶς νά κάψει τό χριστιανικό χωριό Χόρμποβο, ὅταν οἱ χριστιανοί ζήτησαν τήν παρέμβαση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Παρενέβη ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς καί τό ἔσωσε τό χωριό. Τότε γνωρίσθηκε μέ τόν Ἀλῆ πασᾶ. Ἐκεῖνος ἐκτίμησε τήν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου καί τόν κάλεσε καί τόν φιλοξένησε στό σπίτι τῆς μάνας του, τῆς Χάμκως, στό Τεπελένι.

Ἐκεῖ τόν ρώτησε, ἄν θά γίνει Πασᾶς. Ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπε τά ἐξῆς προφητικά λόγια *«θὰ γίνης μέγας ἀνθρώπος θὰ κυριεύσης ὅλη τήν Ἀρβανιτιά, θὰ ὑποτάξης τήν Πρέβεζαν, τήν Πάργα, τό Σούλι, τό Δέλβινο, τό Γαρδίκι καί αὐτό τό τάχι τοῦ Κούρτ πασᾶ· θ' ἀφήσης μέγας ὄνομα στήν οἰκουμένη. Αὐτή εἶνε ἡ θέλησις τῆς θείας προνοίας. Ἐνθυμοῦ ὅμως εἰς ὅλην τήν διάρκεια τῆς ἐξουσίας σου νά ἀγαπᾶς, νά ὑπερασπίζεσαι τούς χριστιανούς, ἄν θέλῃς νά μείνη ἡ ἐξουσία στούς διαδόχους σου».* Ὅταν δέ ὁ νεαρός ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθεῖ ἀπό τόν Ἅγιο Κοσμᾶ, ρώτησε καί πάλι γιά τό μέλλον του, καί συγκεκριμένα, ἄν θά φθάσει στήν Κωνσταντινούπολη. Καί ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἀπήντησε: *«Καί στήν Πόλη θὰ πᾶς, μὰ μέ κόκκινα γένεια».* Προφητικός ἦτο ὁ λόγος αὐτός τοῦ Ἁγίου, τόν ὁποῖον δέν κατενόησεν ὁ νεαρός. Ὁ Ἀλῆ-πασᾶς, κηρυχθεῖς ἐν τέλει ἐχθρός τοῦ σουλτάνου, ἀπεκεφαλίσθη, ἡ δέ κεφαλή αὐτοῦ αἱματόβρεχος ἐστάλη εἰς τήν Πόλιν ὡς δῶρον εἰς τόν σουλτάνον. Ὅντως ἐπῆγεν εἰς τήν Πόλιν μέ κόκκινα γένεια. Νεκρός καί ἠτιμασμένος».

Ἐξέδωσε φερμάνι γιά ἐλεύθερη διακίνηση τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ στό δοβλέτι του.

Μετά τό μαρτύριο του ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἔκτισε τόν Ναό τοῦ Ἁγίου στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου στό Κολικόντασι.

Ἐπίσης διοργάνωσε ὑποδοχή τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου στά Ἰωάννινα καί τόν τίμησε ὡς ἅγιο.

β. Κούρτ-Πασᾶ. Χαρακτηριστική ὅμως καί ἡ φιλία του μέ τόν Κούρτ Πασᾶ τοῦ Μπερατίου, *«ὁ ὁποῖος ὡς λέγουσι, τοῦ τό ἐκατασκεύασεν ὡσάν θρονί ὁ Κούρτ Πασᾶς,*

είς αυτό αναβαίνοντας ἐδίδασκε». Βέβαια ὁ ἴδιος ὁ Κούρτ Πασᾶς πού τόν συμπαθοῦσε ὅταν πληρώθηκε ἀπό τούς Τούρκους κρέμασε τόν Ἅγιο.

γ. Σουλτάνο Μουσταφᾶ. Ὁ ἴδιος παραινέβη στόν Σουλτάνο Μουσταφᾶ καί ἔσωσε τόν Ἑλληνισμό ἀπό τόν ἐξανδραποδισμό. Εἶναι γνωστό ὅτι μετά τά Ὀρλωφικά «ὁ Σουλτάνος Μουσταφᾶς ὁ Δ΄ ἀποφάσισε νά μετακινήσει ὁλόκληρο τό Ἑλληνικό Γένος ἀπό τή Βαλκανική καί νά τό «μεταφέρει στή Μεσοποταμία». Στόν δέ Ἑλλαδικό χῶρο θά ἐγκαθιστοῦσε «ἄγριες φυλές Ἀβασγούς, Κιρκασίους καί Κούρδους» (σ.33). Ὁ Πατριάρχης μαζί μέ τόν Ἅγιο Κοσμᾶ ἐπενέβησαν καί ματαιώθηκε αὐτός ὁ «ἐξανδραποδισμός» τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους.

2. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς γιά τούς πολιτικούς

• Τό σκαμνί τοῦ πατροκοσμᾶ διδάσκει βασιλεῖς

«Ἐτοῦτος ὁ τάφος ἔχει ἐξουσίαν νά διδάξη βασιλεῖς, πατριάρχας, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἄνδρας καί γυναῖκας, νέους καί γέροντας καί ὅλον τόν κόσμον».

• Συμβουλές στούς προεστούς

«Οἱ προεστοί ὅπου εἶσθε εἰς χωρία, ἂν θέλετε νά σωθῆτε, πρέπει νά ἀγαπᾶτε ὅλους τούς χριστιανούς καθῶς καί τὰ παιδιά σας, καί νά ρίχνετε τὰ χρέη κατὰ δύναμιν ἐκάστου, καί νά μὴ κάμνετε φιλοπροσωπείαν».

• Οἱ προεστοί νά ἐνδιαφέρονται γιά τὰ σχολεῖα

«Τίμοι προεστῶτες, νά συμβουλευέτε τὰ εὐλογημένα μας ἀδέλφια νά στερεώνωσι καί νά βάνωσιν εἰς κάθε χωρίον σχολεῖον, νά μανθάνουν τὰ παιδιά γράμματα, νά γνωρίζουν τὸ καλὸν καί τὸ κακόν».

• Εὐχεται γιά τούς ἄρχοντες

«Καί νά παρακαλῆτε ὅλοι, μικροὶ καί μεγάλοι, νά ζοῦν πολὺν καιρὸν οἱ προεστοὶ τῆς χώρας σας, νά τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεὸς νά σᾶς κοιτάζουν καλά, ὅτι ὁ προεστὼς εἶνε ὡσάν πατέρας».

• Οἱ ἱερεῖς νά μὴ ἀναλαμβάνουν πολιτικὴ ἐξουσία

«Καί οἱ ἱερεῖς πρέπει νά μὴ γίνωνται γκοτζαμπάσηδες, νά μὴ γίνωνται καπεταναραῖοι».

• Ὁ ἱερεὺς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν βασιλέα

«Ἄν τύχη ἓνας ἱερεὺς καὶ ἓνας βασιλεύς, τὸν ἱερέα νά προτιμήσῃς».

«Ἐὰν ἀπαντῶ ἓνα παπὰ καὶ ἓνα βασιλέα, μέ φαίνεται εὐλογον τὸν παπὰ νά βάλω νά καθῆσῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν βασιλέα».

3. Ἡ πολιτικὴ κατάσταση τοῦ Γένους

Τριακόσιους χρόνους μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ ἐστερέωσε βασιλείον χριστιανικόν· καὶ τὸ εἶχαν χριστιανοὶ τὸ βασιλείον 1150 χρόνους. Ὑστερον τὸ ἐσήκωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς χριστιανούς καὶ ἔφερε τὸν Τοῦρκον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε διὰ ἰδικόν μας καλόν, καὶ τὸ ἔχει ὁ Τοῦρκος 320 χρόνους. Καὶ διατὶ ἔφευρεν ὁ Θεὸς τὸν Τοῦρκον καὶ δὲν ἔφευρεν ἄλλο γένος; Διὰ ἰδικόν μας συμφέρον· διότι τὰ ἄλλα ἔθνη θά μᾶς ἔβλαπτον εἰς τὴν πίστιν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἄσπρα ἅμα τοῦ δώσης κάμνεις ὅ,τι θέλεις.

4. Παραδείγματα ἀρχόντων

α. Παραδείγματα κακῶν ἀρχόντων

• Ὁ Πασᾶς πού ἐπισκέφθηκε ἓνα Μοναστήρι τὸν κατέλαβε σατανικὸς ἔρωτας καὶ ζήτησε τὴ μοναχὴ Μαρία γιά γυναῖκα του. Ἐκεῖνη σέ ἀπάντηση ἔβγαλε τὰ μάτια της καὶ

τοῦ τὰ ἔστειλε στό πιάτο. Ὁ πόθος τῆς ἀγνότητος καί τῆς παρθενίας τήν ὀδήγησαν σ' αὐτή τήν ἥρωϊκή πράξη. Ὁ Πασᾶς συγκλονίστηκε καί μετενόησε γιά τήν ἀνομία του. Ἡ προσευχή του εἶχε σάν ἀποτέλεσμα ἡ Παναγία νά δώσει θαυματουργικά τὰ μάτια στήν ἥρωϊκή μοναχή Μαρία. « Ἀκούετε, ἀδελφοί μου, τί ἔκαμεν ἡ Μαρία μέ τήν δύναμιν τῆς Παναγίας; Διά τοῦτο πρέπει καί ἡμεῖς νά τιμῶμεν τήν Παναγίαν Θεοτόκον μέ ἔργα καλά» (Γ,168).

• **Ὁ Πασᾶς πού φέρθηκε μέ ἀσέβεια σ' ἕνα Σταυρό τοῦ Πατροκοσμᾶ στό Λυκούρεσι τῶν Ἁγίων Σαράντα.**

«Κατά τό **Φανάρι** εἰς τόν τόπον λεγόμενον Λυκούρισι, ἕνας Τοῦρκος ἐξουσιαστής τοῦ τόπου βλέποντας τόν Σταυρόν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδασκε, καθώς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον, λέγω, βλέποντας, τόν ἔβγαλε ἀπό τόν τόπον του, καί τόν ἔφερεν εἰς τό σπίτι του, διά νά κάμη δύο στύλους τοῦ κραββάτου του, ὅπου εἶχεν εἰς τήν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθύς, ὡς τοῦ θαύματος! Γίνεται ὡσάν ἕνας φοβερός σεισμός, καί μή δυνάμενος νά σταθῆ εἰς τούς πόδας του, ἔπεσε κατά γῆς, κυλιόμενος ὡραν πολλήν καί ἀφρίζων καί τρίζων τούς ὀδόντας του, ὡσάν δαιμονισμένος. Ὑστερον δέ σηκωθείς ἀπό δύο Τούρκους, ὅπου ἐδιάβαινον ἐκεῖθεν, καί ἐλθὼν εἰς τόν ἑαυτόν του ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τό ἔπαθεν ἀπό θείαν ὀργήν διά τήν τόλμην ὅπου ἔλαβε, καί ἔβγαλε τόν τίμιον Σταυρόν. Ὅθεν μόνος του τόν ἐπῆγε καί τόν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τόν τόπον ὅπου ἦτον καί πρωτύτερα, καί κάθε ἡμέραν ἐπῆγαιεν καί τόν ἐφίλει μέ μεγάλην εὐλάβειαν.

Καί ἄλλην φοράν ὅπου ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ ἱερός διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Τοῦρκος εἰς προσκύνησίν του καί ἐδιηγεῖτο παρρησίᾳ εἰς ὅλους τό θαῦμα καί ἐζήτηι ταπεινῶς συγχώρησιν»(76).

• **Παραδείγματα καλῶν ἀρχόντων**

Μανασσῆς, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτο ἕνας βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων λεγόμενος Μανασσῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβασάνιζε μέ πολλὰ παιδευτήρια. Τὸν ἐσυμβούλευαν οἱ προφῆται καὶ διδάσκαλοι νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν μέ πραότητα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δὲν μετενόησε. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν κακὴν του γνώμην τί κάμνει; Σηκώνει ἕνα βασιλέα ἀπὸ τὴν ἀνατολήν καί τὸν πολεμεῖ καί τὸν παίρνει σκλάβον, καί τὸν κλειδώνει μέσα εἰς ἕνα καζάνι διὰ νὰ τὸν κάψῃ. Τί κάμνει ἐκεῖ ὁ Μανασσῆς, μέσα εἰς τὸ χάλκωμα; Ἐνεθυμήθη τὰς ἀμαρτίας του, ἔκλαυσε, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καί πλέον δὲν ἀμαρτάνει. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν καλὴν του γνώμην ἤκουσε τὴν μετάνοιάν του, ἐδέχθη τὰ δάκρυά του καί ἔστειλεν ἕνα ἄγγελον καί τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κίνδυνον. Ὑστερον ἐπώλησε τὰ πράγματά του καί τὰ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην καί ὑπῆγε καί ἀσκήτευεν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν μέ νηστείας, ἀγρυπνίας, προσευχάς, καί ἐπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε. Ἀνίσως, ἀδελφοί μου, καί εἶνε κανεὶς ἀπὸ σᾶς καί εἶνε σκληροκάρδιος ὡσάν τὸν Μανασσῆ καί ἐνθυμηθῆ τὰς ἀμαρτίας του καί μετανοήσῃ καί κλαύσῃ, ἃς εἶνε βέβαιος ὅτι δέχεται τὴν μετάνοιάν του καθὼς τοῦ Μανασσῆ.

Ὁ Ἄπ. Πέτρος σταυρώθηκε ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ πού τὸν συνέλαβε

«Τὸν συνέλαβεν ἕνας βασιλεὺς τῆς Ρώμης καί τοῦ ἔλεγε ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καί νὰ προσκυνῆ τὰ εἰδῶλα. Ὁ δὲ Πέτρος τοῦ λέγει: Δὲν τὸν ἀρνοῦμαι. Ὅθεν τὸν ἐσταύρωσε μέ τὸ κεφάλι κάτω καί παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ μας καί ἐπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον».

Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἔκανε χριστιανὸν τὸν βασιλιᾶ πού τὴν βασάνιζε

«Δυὸ Ἑβραῖοι, τέκνα τοῦ διαβόλου, βλέποντες τὴν Ἁγίαν νὰ κάμνη θαύματα, τὴν ἐφθόνησαν καὶ τὴν διέβαλον εἰς τὸν βασιλέα Ἀντωνίνον ὡς χριστιανὴν. Τὴν κράζει λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ τῆς λέγει ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς, νὰ τὴν κάμνη βασίλισσαν. Λέγει του ἡ Ἁγία: Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνόητη ὡσὰν ἐσένα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστὸν μου καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν διάβολον· ν' ἀφήσω τὴν ζωὴν καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν θάνατον. Ἄμποτε νὰ ἄφηνες καὶ σὺ τὸ σκότος καὶ νὰ ἤρχεσο εἰς τὸ φῶς. Ἀκούετε, ἀδελφοί μου, ἓνα κορίτσι νὰ ὀμιλῇ μὲ τοιαύτην παρρησίαν ἐμπρὸς εἰς ἓνα βασιλέα; Ὅστις ἔχει τὸν Χριστὸν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, δὲν φοβεῖται ὅλον τὸν κόσμον. Ἀνίσως θέλωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ φοβούμεθα μήτε ἀνθρώπους μήτε δαίμονας, νὰ ἔχωμεν τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν μας. Λέγει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἁγίας: Σοῦ δίδω τρεῖς ἡμέρες διορίαν· ἂν δὲν μοῦ ὑπακούσῃς, θὰ σὲ θανατώσω. Λέγει του ἡ Ἁγία: Βασιλεῦ, ἐκεῖνο ὅπου θέλεις νὰ κάμῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας, κάμε τὸ τώρα, διότι ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριστὸν μου. Τότε προστάζει ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναψαν μίαν μεγάλην πυρκαϊάν καὶ βάνουν ἓνα καζάνι γεμάτο πίσσαν καὶ θειάφι καὶ βράζει καλά. Βλέπουσα ἡ Ἁγία τὸ καζάνι ἐχαίρετο, ὅτι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν ψεύτικον κόσμον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον. Προστάζει ὁ βασιλεὺς νὰβάλουν τὴν Ἁγίαν εἰς τὸ καζάνι διὰ νὰ καῆ. Ἡ Ἁγία ἔκαμε τὸν σταυρὸν τῆς καὶ ἐμβαίνει μέσα. Περιμένει δυὸ - τρεῖς ὥρας ὁ βασιλεὺς καὶ βλέπων ὅπου δὲν καίεται ἡ Ἁγία τῆς λέγει: Παρασκευὴ διατὶ δὲν καίεσαι; Λέγει του ἡ Ἁγία: Διότι ὁ Χριστὸς ἐδρόσισε τὸ νερὸ καὶ δὲν καίομαι. Λέγει τῆς ὁ βασιλεὺς: Ραντισόν με καὶ ἐμὲ διὰ νὰ ἴδω, καίει; Ἐπῆρεν ἡ Ἁγία μὲ τὰς δυὸ τῆς χεῖρας καὶ τοῦ ρίπτει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εὐθύς, ὡ τοῦ θαύματος! ἐτυφλώθη καὶ ἐγδάρθη τὸ πρόσωπόν του. Φωνάζει ὁ βασιλεὺς: Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν καὶ εἰς αὐτὸν πιστεύω καὶ ἐγὼ· καὶ ἔβγα νὰ μὲ βαπτίσῃς. Ἐβγῆκεν ἡ Ἁγία καὶ τὸν ἐβάπτισε μὲ ὅλον του τὸ βασίλειον. Ἐπειτα τὴν ἀπεκεφάλισεν ἄλλος βασιλεὺς καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε. Αὐτὴ ἡ Ἁγία ἔκαμε τὰ ἑκατὸν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου».

Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ θαυματουργήσῃ καὶ ἀπέτρεψε τὴν σφαγὴ τῶν χριστιανῶν

«Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦτον ἓνας βασιλεὺς ἀσεβής· εἶχε καὶ ἓνα Ἑβραῖο βεζύρη, ὅστις ἔπειτα ἔγινε Τοῦρκος. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦτον ἓνας Πατριάρχης, τὸ ὄνομα Ἰωακείμ, ἅγιος ἀνθρωπος καὶ σοφός. Ἀκούων ὁ βασιλεὺς ὅτι ἦτο ἅγιος ἀνθρωπος ὁ Πατριάρχης, τὸν ἠγάπα πολὺ. Λέγει ὁ Ἑβραῖος τοῦ βασιλέως: Κάτι πολλὴν ἀγάπην ἔχεις εἰς τὸν Πατριάρχην. Τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς: Ὁ Πατριάρχης εἶνε καλὸς ἀνθρωπος. Τοῦ λέγει ὁ Ἑβραῖος: Κράξε, βασιλεῦ, τὸν Πατριάρχην νὰ ἔλθῃ νὰ διαλεχθῶμεν μαζί, καὶ νὰ ἰδῆς ὅπου θὰ μείνῃ ἀναπολόγητος. Ἐκραξεν ὁ βασιλεὺς τοῦ Πατριάρχη νὰ ἔλθῃ. Λέγει του ὁ Ἑβραῖος: Ἐγὼ θέλω, Πατριάρχη, νὰ διαλεχθῶμεν μερικὰ περὶ πίστεως. -Μὲ τὸν ὀρισμὸν σου. Ἐτοιμος εἶμαι διὰ τὴν πίστιν μου νὰ χύσω καὶ τὸ αἷμα μου. Καὶ κάμνων ἀρχὴν ὁ Πατριάρχης νὰ φιλονικῇ μὲ τὸν Ἑβραῖον, μὲ ἓναν τρόπον ἐπειδέξιον πάντοτε τὸν ἐνίκῃ τὸν Ἑβραῖον. Λέγει του ὁ Ἑβραῖος τοῦ Πατριάρχη:

Διατὶ νὰ φιλονικῶμεν; Ἀκούω ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι, ὅστις ἔχει πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, μεταφέρει ἓνα βουνὸ ἀπὸ ἓνα μέρος εἰς ἄλλο. -Μάλιστα, τοῦ λέγει ὁ Πατριάρχης. Λέγει του ὁ Ἑβραῖος: Λοιπὸν, ἂν εἶσαι ἄξιος, πρόσταξε καὶ σὺ νὰ γίνῃ, καὶ τότε νὰ πιστεύσω. Τότε ἐζήτησεν ὁ Πατριάρχης τρεῖς ἡμέρας διορίαν, καὶ λέγει τοῦ βασιλέως: Ἐτοιμος εἶμαι διὰ τὸ πρόσταγμα ὅπου εἶπομεν. Ἦτο ἐκεῖ ἓνα βουνὸ τρεῖς ὥρας μακρὰν. Λέγει ὁ Ἑβραῖος τοῦ Πατριάρχη νὰ σηκώσῃ ἐκεῖνο τὸ βουνό. Τότε πιάνει ὁ Πατριάρχης καὶ θυμιάζει ἐκεῖνο τὸ βουνό, καὶ κάμνει τὸν σταυρὸν του τρεῖς φορὰς λέγων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶτα λέγει: Σὲ προστάζω, ἐσέ, βουνό, νὰ σηκωθῆς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ ὡ τοῦ θαύματος! Εὐθύς ἐσηκώθη τὸ βουνό καὶ

ἔγινεν εἰς τρία, εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἐκίνησε καὶ ἤρχετο. Φωνάζει ὁ βασιλεὺς: Πατριάρχη, βοήθησέ μας, διότι ἐχαθήκαμεν. Καὶ κάμνων δέησιν πάλιν ὁ Πατριάρχης, ἐστάθη τὸ βουνὸ εἰς ἕξ μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἄλλ' ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐπίστευσε καὶ λέγει τοῦ βασιλέως: Ὁ Χριστός, λέγει καὶ ἄλλο· ὅτι ὅποιος ἔχει πίστιν, ἂν πῖη θανάσιμον φαρμάκι, δὲν ἀποθνήσκει. Λοιπὸν, εἶπέ τοῦ Πατριάρχη νὰ τοῦ κάμω ἓνα φαρμάκι νὰ τὸ πῖη, καὶ ἂν δὲν ἀποθάνῃ, νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Νὰ ἡξεύρης καὶ τοῦτο, βασιλεῦ, ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἔχουν τὸν σταυρόν· κάμνοντές τον τὰ διαλύουν ὅλα· καὶ τὸ πικρὸ τὸ κάμνου γλυκό. Κάμνει λοιπὸν ὁ Ἑβραῖος τὸ φαρμάκι ἵνα ἅμα τὸ ἐγγίξῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁ Πατριάρχης ἀποθάνῃ. Τὸ πηγαίνει εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει: Πρόσταξε τὸν Πατριάρχη νὰ τὸ πῖη καὶ νὰ μὴ κάμῃ τὸν σταυρόν του. Κράζει ὁ βασιλεὺς τὸν Πατριάρχη καὶ τὸν προστάζει νὰ πῖη τὸ φαρμάκι ὡς ἤθελεν ὁ Ἑβραῖος. Καλὰ, λέγει ὁ Πατριάρχης· μοῦ ἔδωσες, βασιλεῦ, τοῦτο τὸ ποτήρι, μὰ δὲν μοῦ εἶπες πόθεν νὰ τὸ πῖω, καὶ κάμνων τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι ὡς νὰ εὐλογῇ εἰς τύπον, ἐρωτᾷ πόθεν νὰ τὸ πῖη, ἐδῶθεν ἢ ἐκεῖθεν, καὶ τὸ σταυρώνει. Ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἐκατάλαβε. Λέγει τοῦ Ἑβραῖος: Πῖε το ὅθεν θέλεις. Καὶ πίνοντάς το ὁ Πατριάρχης ἔμεινεν ὑγιής. Λέγει τότε τοῦ βασιλέως: Ἐγὼ ἔπια ὅλο τὸ φαρμάκι, ὁ δὲ Ἑβραῖος νὰ ξεπλύνῃ τὸ ποτήρι μὲ ὀλίγο νερὸ καὶ νὰ τὸ πῖη. Καὶ ἂν δὲν πάθῃ τίποτε, νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν πίστιν του. Δὲν ἤθελεν ὁ Ἑβραῖος νὰ τὸ πῖη, τὸν ἐβίασεν ὁμως ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἔπιε, καὶ ὦ τοῦ θαυμάτου! ἔσκασεν εὐθύς καὶ ἀπέθανεν. Ἐκαταλάβατε, ἀδελφοί μου; Ὅστις ἔχει πίστιν εἰς τὸν Χριστόν μας καὶ εἶνε καθαρὸς δὲν παθαίνει κανὲν κακόν».

Ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς χρησιμοποίησε μάγους καὶ μαγικά γιὰ νὰ γίνῃ αὐτοκράτορας

«Θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ ἄλλο διὰ τὸν σταυρόν, πῶς δὲν ἐνεργεῖ, ὅταν εἶνε μολυσμένο τὰ χέρι ἀπὸ ἁμαρτίας; Ἦτον ἓνας ἄνθρωπος ὀνομαζόμενος Ἰουλιανὸς ἀναγνώστης, ὅστις ἐσπούδασε γράμματα μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ γίνῃ βασιλεὺς. Πηγαίνει λοιπὸν καὶ εὐρίσκει ἓνα μάγον Ἑβραῖον καὶ τοῦ λέγει: Εἶσαι καλὸς νὰ μὲ κάμῃς βασιλέα καὶ νὰ σὲ κάμω βεζίρη; Τοῦ λέγει ὁ μάγος: Ἀρνήσου τὸν Χριστόν, καὶ ἐγὼ σὲ κάμω. Λέγει τοῦ Ἰουλιανός: Τὸν ἀρνοῦμαι. Τότε κάμνει ἓνα γράμμα ὁ μάγος καὶ τοῦ λέγει: Πάρε τοῦτο τὸ χαρτὶ καὶ πηγαινέ εἰς ἓνα μνημεῖον ἐλληνικὸ καὶ ρίψε το ὑψηλὰ καὶ θὰ ἔλθουν δαίμονες· καὶ ὅ,τι σοῦ κάμνουν μὴ φοβηθῆς καὶ νὰ μὴ κάμῃς τὸν σταυρόν σου, διότι θὰ φύγουν. Ἐπῆγεν ὁ Ἰουλιανὸς εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ρίχνοντας τὸ χαρτὶ ἦλθαν οἱ δαίμονες. Αὐτὸς φοβηθεὶς καὶ κάμνοντας τὸν σταυρόν του ἔφυγον οἱ δαίμονες. Πηγαίνει εὐθύς εἰς τὸν μάγον καὶ τοῦ λέγει τὰ γενόμενα. Τότε τοῦ λέγει ὁ μάγος: Πηγαινέ νὰ σφάξῃς ἓνα παιδί καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὴν καρδιά του. Ἐπῆγε καὶ ἔσφαξε τὸ παιδί καὶ τοῦ ἔφερε τὴν καρδιά. Τότε κράζει πάλιν τοὺς δαίμονας ὁ μάγος. Αὐτὸς πάλιν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἔκαμε τὸν σταυρόν· ἀλλ' οἱ δαίμονες δὲν ἐφοβήθησαν, διότι ἦτο μολυσμένος ἀπὸ τὸν φόνον. Ἔτσι ἔκαμε τὸ θέλημά του καὶ ἐβασίλευσε δυὸ χρόνους καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν κόλασιν νὰ καίεται πάντοτε. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ εἴμεθα καθαροὶ ἀπὸ ἁμαρτίας, καὶ τότε φεύγει ὁ διάβολος».

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

1. Αὐτὸ μιά μέρα θὰ γίνῃ Ρωμαῖκο καὶ καλότυχος ὅποιος ζῆσῃ σὲ κείνο τὸ βασίλειο.

2. Θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποῦ θὰ διευθύνουν τὸν κόσμον τὰ ἄλλα καὶ τὰ μπάλαλα.

3. Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προκόψῃ, θὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ δοξασθῇ.

4. Θά γίνης μεγάλος ἄνθρωπος, θά κυριεύσης ὅλη τήν Ἀρβανιτιά, θά ὑποτάξης τήν Πρέβεζα, τήν Γάργα, τό Σούλι, τό Δέλβινο, τό Γαρδίκι καί αὐτό τό τάχτι τοῦ Κούρτ πασαῖ. Θά ἀφήσης μεγάλο ὄνομα στήν οἰκουμένη. Καί στήν Πόλι θά πᾶς, μά μέ κόκκινα γένεια. Αὐτή εἶναι ἡ θέληση τῆς θείας προνοίας. Ἐνθυμοῦ ὅμως εἰς ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἐξουσίας σου νά ἀγαπᾶς καί νά ὑπερασπίζεσαι τούς χριστιανούς, ἄν θέλῃς νά μείνῃ ἡ ἐξουσία εἰς τούς διαδόχους σου.

Ἡ ἐξουσία πληρώθηκε καί τόν κρέμασε

Οἱ Ἑβραῖοι *«μὴν ὑποφέροντας πλέον νά βλέπουν καί νά ἀκούουν τόν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτούς, πῆγαν εἰς τόν Κούρτ Πασᾶν, καί τοῦ ἔδωκαν πουγγία πολλά, διά νά τόν βγάλη ἀπό τήν ζωήν. Ὅστις καί συμβουλευθεῖς μέ τόν Χότζαν του, ἀπεφάσισε διά μέσου αὐτοῦ νά τόν θανατώσῃ, τό ὅποῖον καί ἔγινε».*

